

פדה דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלוו"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוו"ן רבי **חיים פינטו** זיע"א

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

משכיל לדוד

כגודל השאיפה כך גודל העלייה

מעלה טובה ומחובתו ללמוד ממנו את מעלתו ולקנותה לעצמו. לדוגמה - משבט יהודה שהיה מלך, ילמד את טכסיסי המלכות של תלמיד חכם שהוא בבחינת מלך. וכמו שאמרו (גיטין סב, א) מאן מלכי רבנו, שיתנהג בדרך ארץ ובמידות טובות כאיה לבני מלכים. ומשבט יששכר שנשא על שכמו את עול התורה, ילמד האדם את מעלת השקידה וההתמדה בתורה לפי שהיה יששכר כשור לעול וכחמור למשא בעמלה של תורה. ומשבט זבולון שהיה מתמכי רבנו, ילמד עד כמה עליו להשתדל לתמוך בעמלי תורה ויזיל מכספו ומממונו למען החזקת מוסדות התורה והחסד. וכך מכל שבט ושבט ייקח לעצמו את מעלתו ויסגל אותה בטבעו, כך שיהא האדם מוכתר במעלותיהם של כל השבטים יחד.

על כן האריכה התורה גם בהקרכת הנשיאים והזכירה בחשיבות רבה הקרבה של כל נשיא ונשיא בפני עצמו, מפני שאין שבט אשר דומה במעלתו לחברו ואין אחד אשר שווה בגדולתו לרעהו. כל אחד על פי אורח מעלתו וגדולתו כיוון כוונות עליונות ונשגבות בהקרכת קרבנו ואין הכוונות המיוחדות של זה היו דומין לשל זה, והעיקר הוא שכולם לשם שמים נתכוונו ומטרה זהה הייתה לכולם - לעשות נחת רוח לה' יתברך ולעבדו בלבב שלם, ועל האדם ליטול לו מכל המעלות הטובות שהיו בכל שבט ושבט ולקנות קניין בנפשו את מידותיהם הטובות ולסגל אותן לעצמו.

ולמעלה שכזו זוכים רק על ידי שאיפה ורצון לעלות ולטפס בקדושה ובטהרה, שכיוון שרצונו עז להתקרב אל הקודש - הריהו מנסה ללמוד מאחרים את מעלותיהם ולילך בעקבותיהם. ועל האדם לדעת כי לעולם לא יגיע הוא למטרתו הנכספת אילולי תהא בו שאיפה לדבר, וככל ששאיפתו תגדל ותהא לו השתוקקות להעפיל אל המטרה הרצויה - כך ירבו סיכוייו להגשים את שאיפתו הטהורה. וזוהי הדרך היחידה לעלות במעלות התורה והיראה שיהיו לאדם שאיפה אמיתית ורצון עז לגדול בתורה וירצה להוסיף לו עוד תורה ועוד קדושה וכך ילך מחיל אל חיל עד הגיעו אל רום המעלות, לפי שהשאיפה הוא הכח הדוחף והממריץ את האדם לעלייה רוחנית.

ומן הטעם הזה ניתנה התורה הקדושה למשה רבנו ע"ה דווקא בשמים וכמאמר הכתוב (תהילים סח, יט) "עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם". לכאורה יש להבין מדוע לא נתן הקב"ה את התורה למשה כאן בארץ, ובכך היה מונע ממנו עימותים מיותרים שהיו לו עם מלאכי השרת? אלא, ביקש הקב"ה ללמד לו שבכדי לזכות לתורה יש צורך שהאדם ישאף ויחפץ לעלות מעלה וישתוקק לטפס בעבודת ה', וכדי להגיע לדרגות רוחניות עליו לרצות להתרומם אל על בקדושה ובטהרה כי מבלי רצון כנה ואמיתי לעבודת ה' ומבלי השתוקקות לתורה לא ישיג האדם מאומה, מפני ששאיפותיו הרוחניות רדומות וחלשות. לכן על האדם לשאוף ולרצות להגיע לפסגות בעבודת ה' ונפשו תהיה כמהה לתוספת קדושה וטהרה, ובכך יזכה לקנייני התורה ולמעלות הטובות שבה.

"שלה לך אנשים ויתרו את ארץ כנען" (במדבר יג, ב)
חטא נורא ואיום חטאו המרגלים, הם הוציאו דיבת הארץ רעה ודיברו בגנותה של הארץ המובטחת. כותב רש"י למה נסמכה פרשת המרגלים לפרשת מרים, לפי שלקתה על עסקי דיבה שדברה באחיה, ורשעים הללו ראו ולא לקחו מוסר, עד כאן לשונו. וגם בני ישראל האמינו לדברי המרגלים ואף הם ישבו ובכו על הארץ שהובטחה להם. וכמו שאומר הפסוק (במדבר יד, א) "ותשא כל העדה ויתנו את קולם ויבכו העם כלילה ההוא", ועם ישראל נענשו על כך קשות. ואומרת הגמרא (תענית כט, א) אמר רבה אמר רב יוחנן אותו היום ערב תשעה באב היה, אמר להם הקב"ה אתם בכיתם בכייה לחינם ואני קובע לכם בכייה לדורות. ועד היום הזה אנו מבכים מרה על חורבן שני בתי המקדש שנחרבו ביום הזה.

וכל יוצאי מצרים המיתם הקב"ה במדבר והם לא זכו להיכנס לארץ ישראל. וכמו שנאמר (במדבר יד, כט) "במדבר הזה יפלו פגריכם", וגם המרגלים הרשעים אשר הסיתו את העם והניאו ליבם לדבר סרה על הארץ הקדושה - מתו במיתה משונה ונוראה, מלבד יהושע בן נון וכלב בן יפונה אשר עמדו בפרץ מול המקטרגים ודיברו בשבחה של ארץ ישראל והראו לעין כל את יופייה וחשיבותה.

וכך נאמר בפסוק (שם יד, כד) "ועבדי כלב עקב היתה רוח אחרת עמו וימלא אחרי והביאותיו אל הארץ אשר בא שמה". ויש להבין מהו הלשון "רוח אחרת", במה הייתה שונה רוחו של כלב מרוחם של יתר המרגלים?

כדי להבין זאת עלינו להתבונן מעט בפרשיות הקודמות. בפרשת במדבר סופרת התורה את מניין הנפשות של כל שבט ושבט ומונה אותם לפרטי פרטים. ותמוה מהו העניין בזה ומדוע לא די לכתוב את הסך הכולל של כל בני ישראל יחד, לשם מה להאריך כל כך בעניין ולמנות כל שבט ושבט בפני עצמו? גם בפרשת נשא בהקרכת הנשיאים בזמן חנוכת המזבח האריכה התורה מאוד ופירטה בהרחבה הקרבתו של כל שבט ושבט ועל אף שלמעשה כל הקרבנות היו שווים לטובה ודומים זה לזה. ומאידך בט"ל מלאכות שבת או בשאר הלכות החמורות שבתורה - הכתוב מסתפק בלשון קצרה, ולעיתים אף ברמו כלשהו ואינו מאריך בהם.

והנראה לי לומר בזה שבוודאי אין מניין השבטים בא רק כדי לסבר את אוזנינו במניינם של ישראל. לא היה זה מפקד אוכלוסין בעלמא או חלילה סקר, ואין ספק שה' יתברך היודע כל הנסתרות - ידע בדיוק נמרץ את מספרם של בני ישראל, אלא המטרה במניין כל שבט ושבט בפני עצמו הייתה כדי ללמד שכל שבט חשוב ומוערך מאוד בעיני הקב"ה וכי בכל שבט ושבט ישנה מעלה טובה וחשיבות בפני עצמו. וכן שלכל שבט יש תכונה טובה אשר ירש מאבותיו הקדושים ואין היא נמצאת אצל שבט אחר, וכן אין אחד שמעלתו דומה לחברו כי בכל יהודי ויהודי טמון משהו טוב ומיוחד שניתן ללמוד ממנו את מעלתו ולקיימה. לכן מנה הקב"ה כל שבט ושבט לבדו ונתן חשיבות מיוחדת לכל אחד בפני עצמו, כדי שידע האדם שבכל שבט ישנה

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 7:27 | 7:19 | 7:26 | 7:11

מוצאי שבת 8:30 | 8:34 | 8:32 | 8:29

רבינו תם 9:03 | 9:06 | 9:02 | 9:04

המולד ביום שבת בשעה 9, 16 דקות ו-13 חלקים ראש חודש תמוז- ימים שבת ראשון

הילולא דצדיקיא

כג - רבי יהודה אסאד

כד - רבי מסעוד הכהן

אלחדד מו"ס 'שמחת כהן'

כה - רבי מרדכי אליהו

כו - רבי מיכל יהודה

לפקוביץ

כז - רבי חנניא בן תרדיון

כח - רבי שמשון אהרן

פולנסקי הרב מטעפליק

כט - רבי שלמה דנה

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

דברי חכמים

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

מי מתזמן פעולה צבאית?

"היש בה עץ אם אין" (במדבר יג, כ)

רש"י פירש: היש בה עץ - אם יש בהם אדם כשר שיגן עליהם בזכותו. ואמרו חז"ל בגמרא (בבא בתרא טו, א) הכי קאמר להו [כך אמר להם] משה לישראל, ישנו לאותו אדם [איוב] ששנותיו כעץ ומגין על דורו כעץ.

בעל תורה תמימה תפרש ש"עץ" הוא תואר לצדיק, כפי הנדרש בגמרא (תענית כה, ב) על הפסוק: "צדיק כתמר יפרח כארז בלבנון ישגה" - מה אוכל טעמו מחליף, אף צדיק. והכלי יקר מצא רמז לכך: סר "צילם" בגימטריה "עץ".

בני הישיבות ואברכי הכוללים העוסקים בתורה יומם ולילה, הם אלו ש"מגין על דורו כעץ", ברגע האמת - בשעת מלחמה רח"ל, בכוחם של לומדי התורה להגן על העם והארץ שלא כדרך הטבע אלא רק בכח תורתם ותפלתם.

לפני כשלושים שנה, החליט ראש הממשלה דאז, לתקוף ולהשמיד את הכור הגרעיני בעירק מפאת הסכנה המוחשית שנשקפה ליושבי ארץ ישראל. ואכן בסיעתא דשמיא הצליחו הטייסים במשימתם והוציאו את הכור האטומי מכלל פעולה.

סיפר על כך הגאון רבי יעקב איידלשטיין זצ"ל, כי ראש הממשלה התקשר אישית - לפני ביצוע ההתקפה - אל רבינו הגרא"מ שך זצ"ל, ראש ישיבת פוניבז', ואל הצדיק רבי ישראל אבוחצירא זיע"א, ה'בא סאלי', וביקש מהם להתפלל להצלחת הפעולה...

שאל אותו ה'בא סאלי': לאיזו שעה מתוכננת הפעולה? השיב ראש הממשלה: בשעה שתיים בצהרים המטוסים ייצאו לדרכם.

או אז אמר הבא סאלי לראש הממשלה, כי הוא מציע לו לדחות את ההתקפה בשעתיים, לשעה ארבע אחר הצהרים... וכך באמת היה, ראש הממשלה קיבל את עצתו של הצדיק והפעולה נדחתה בשעתיים.

לתמייהת מקורביו, מדוע הציע לדחות את הפעולה הצבאית דווקא לשעה זו? השיב הצדיק בפשטות, כדבר המובן מאליו: משום שבשעה זו מתחילים שוב סדרי הלימוד בישיבות, והכל מתכנסים ממנוחת הצהרים לבית המדרש ללמוד תורה. והרי רק בזכות לימוד התורה אנו מוגנים וניצולים.

בעל החנות התרגש מאד וקרא: "אם כך אני קורע את הקבלה, כיון שאתם זכאים למחיר יותר טוב!" לשמע דבריו הודתה לו אשתי אך התעניינה לדעת מאיזו סיבה אנו זכאים לכך, ובעל החנות סיפר:

"לפני כעשר שנים הגעתי אל בעלך הצדיק רבי דוד פינטו כדי לקבל ממנו ברכה לבעיה מסוימת שהייתה לי. כאשר הייתי לפניו שאל אותו הרב האם אני מניח תפילין והאם אני שומר את השבת. כיון שעניתי לרב שאיני מניח תפילין ואיני שומר שבת, שכנע אותי הרב לקיים את המצוות הללו, ומאז אני זוכה להניח תפילין מידי יום, ובכל שבוע מחדש אני שומר שבת. כך אני נוהג כבר עשר שנים, וחוף מזה אני לומד תורה ומשתפר בעבודת ה' שלי".

אשתי התרגשה לשמוע את סיפורו האישי של בעל החנות ואמרה: "היה שווה לטרוח עד הנה ולו בכדי לשמוע את דבריך אלו. אני יודעת שבעלי הצדיק מזכה את הרבים, אך זכות גדולה היא לי לשמוע על כך מפי יהודי שזכה להתקדם בזכותו".

גם אני, כששמעתי מאשתי על המעשה - שמחתי שמחה רבה. שמחתי שדבריי נפלו על אוזניים קשובות, נכנסו לנשמתו ובסייעתא דשמיא יהודי נוסף החל לקיים מצוות ולהתקרב לבורא.

ושמחה נוספת הייתה בי, כיון שזיכוי הרבים - השפעתו רבה עד מאד, והוא חביב בעיני ה' עד שלא ניתן לשער את ערכו בעולם הזה. כל המצוות שיהודי מקיים בזכותו, ואחריו גם בניו ובנותיו ובניהם אחריהם - קיומן עומד לזכותו וגם לזכותו, והשכר הגדול על כך שמור ועומד לנו לעולם הבא.

אשרי חלקם של מצדיקי הרבים

באחד מימי שישי נכנס לבית הכנסת בליאון ר' משה, יהודי יקר שהוא אחד ממתפללי בית הכנסת הקבועים. בעת כניסתו לבית הכנסת נראה היה עליו שהוא שמח ונרגש, וכשהבחין בי קרא בקול: "זכיתו! זכיתו!"

אולי זכה היהודי בלוטו? - חשבתי לעצמי, או אולי בהגרלה אחרת?

על כן שאלתי אותו: "ר' משה, במה זכית?" והוא השיב לי: "כבר עשרים שנה אני מנסה לשכנע את השכן שלי שיניח תפילין ובכל פעם הוא מסרב לבקשתי. הבוקר, כשביקשתי ממנו שיניח תפילין - השכן סוף סוף הסכים לכך והניח תפילין!!!"

"ובמה זכית אתה?" שאלתי אותו, ור' משה השיב בפליאה: "במה זכית? בזיכוי השכן!"

זכות גדולה נפלה בחלקו של ר' משה להיות מזכה הרבים.

לאחר שהכיר בגודל הזכות לקיים את המצוה, ביקש לשתף בה יהודי נוסף מדין 'כל ישראל ערבים זה לזה', וכשהצליח לשכנע את השכן להניח תפילין - זיכה במצוה וזכה במצוה, ומן השמים יקבל על כך שכר הרבה.

הקבלה נקרעה בזכות הקבלה

אשתי תח' רכשה באחת השנים רהיט מסוים אשר נזקקנו לו בבינתנו. לאחר ששילמה על הרהיט, בעל החנות הגיש לה את נייר הקבלה כדי שתחתום עליו. ללא שהיית ניגשה אשתי וחתמה על הקבלה: 'פינטו'.

כשראה בעל החנות את החתימה, הוא שאל אותה: "האם את קשורה לרבי דוד פינטו?" "כן, אני רעייתו של רבי דוד" השיבה אשתי.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "וישלח יהושע בן נון" (יהושע ב)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על שני המרגלים ששלח יהושע לתור את הארץ, והוא מענין המרגלים ששלח משה רבינו ע"ה על פי צווי השי"ת לתור ולרגל את ארץ כנען.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

הורג נפשות רבות

המרגל בחברו עובר בלא תעשה, שנאמר, "לא תלך רכיל בעמך" ועון גדול הוא, וגורם להרוג נפשות רבות מישראל, לכך נסמך לו, "לא תעמד על דם רעך".

צא ולמד, מה אירע מרכילותו של דואג האדומי, שנהרגה על ידי זה כל נוב עיר הכהנים.

עזות דקדושה של כלב

"זיהס כלב את העם אל משה" (במדבר יג, ל)

כותב רש"י - השתיק את כולם, "אל משה" לשמוע מה שידבר במשה. צווח ואמר וכי זאת בלבד עשה לנו בן עמרם?! והשומע היה סבור שבא לדבר בגנותו ומתוך שהיה בליבם על משה בשביל דברי המרגלים - שתקו כולם לשמוע גנותו, אמר והלא קרע לנו את הים והוריד לנו את המן והגזי לנו את השליו, עד כאן לשונו.

מניין לקח לו כלב את אומץ הרוח והתושייה לעמוד איתן נגד אותם מרגלים סוררים ולהוכיח את העם בתוכחות מוסר?

התשובה היא מפני שכח הרצון של כלב לדבוק באמת היה חזק.

הוא רצה בכל מאודו ונפשו לומר לבני ישראל אך ורק את האמת, והייתה בליבו שאיפה חזקה לגלות להם את הטוב והיפה שבארץ ישראל. לכן בתחילה הראה למרגלים שכביכול רוחו נושבת לכיוונם וכי גם הוא כמותם באותה דעה להוציא גנות על הארץ הקדושה ולזלזל בה, אולם לפתע בין רגע הפך כלב את עורו ושינה את הלך רוחו וגילה להם את האמת שבקרב ובא בדברי קנטור למרגלים והוכיח לעם עד כמה טובה הארץ ומשובחת.

זוהי מעלתו של מי שיש בו שאיפות ורצונות להגיע לפסגת השלמות ולמעלות רוחניות, הוא יגן בחירוף נפש על האמת ולא יחת מפני איש ויעמוד חוצץ נגד בעלי השקר והכזב, לפי שכל משאת נפשו להגיע אל השלמות האמיתית והרצויה.

וחשבתי להוסיף כי "רוח אחרת" עולה ראשי תיבות וסופי תיבות עם הכולל "חברת". כלומר שכלב אומנם הלך בחברת המרגלים, אולם הוא עצמו התחבר תוך כדי ביטול מוחלט רק לשוכני עפר שבחברון. ולכן כשהשקית את בני ישראל חשבו כולם שהוא חפץ לדבר נגד משה, אך כשכולם שתקו - גילה להם דעתו האמיתית שהוא קשור ומחובר בנפשו לחברת האבות הקדושים.

וכל רצון טוב או שאיפה טהורה כלשהי להתקרבות לה' יתברך - חשובה היא עד למאוד. הנה אירע פעם כי בעלותי על יצועי התקשיתי בחלומי בקושיא; בשעה שביקש משה רבנו ע"ה מבני ישראל להתנדב למלאכת המשכן, כל אחד הרים מרצונו הטוב את תרומתו, אולם שאלתי את עצמי מה יעשה אדם שאין בידו מאומה - האם יבוש בעניותו ולא יתרום כלום, במה יזכה הלה להשתתף בתרומת המשכן?

ותירצתי בחלומי שיביא את נדבת "ליבו" שיתרום את ליבו הטוב לעבודת ה'. כלומר די בזה שיש לו רצון עז ושאיפה אמיתית להתקרב אל הקב"ה ואז ינדב את ליבו שיהא משועבד לתורתו ולמצוותיו ויקבל על עצמו להיות עבד נאמן לבוראו. וזה שאמר משה "כל נדיב ליבו" וכמו שאמרו חז"ל (סנהדרין קו, ב) רחמנא ליבא בעי.

חזק וברוך

מתחזקים באחוה וזוכים לברכה

כמו בכל שנה, גם ביום כיפור זה בטוח היה פלוני ממתפללי בית הכנסת המפורסם 'זכרון משה', שהמפטיר יונה מונח בכיסו - תרתי משמע. לפיכך לא ייפלא אם נאמר שכאשר אי מי מן המתפללים ניסה להוציא זאת מחזקתו הוא הופתע.

חזקה רבת שנים הייתה לו למיודענו על עלייה חשובה ועתירת סגולות זו, עד עתה לא ההין איש ליטול ממנו את הכתר, אולם השנה נפל דבר. אחד מהקהל, מתפלל חדש יחסית, החליט להתמקח עמו. הסכומים העפילו לגבהים שמיועדנו לא יכול היה לדמיין עצמו עומד בהם.

הגבאי עמד להכריז על הזוכה המאושר, אולם המוחזק שהכיר היטב את גודל ערכה של עליית מפטיר יונה, החליט שלא לוותר. האוירה הרצינית והמפוייטת האופפת את בית הכנסת בימי-כיפורים כתיקונם, התחלפה עד מהרה בקולות צורמים של ויכוח מר, אליו הצטרפו עד מהרה עוד כמה מן המתפללים.

"אינך רשאי להפקיע את המחיר" - טען המוחזק. "טובת קופת בית הכנסת

חשובה מכל - הגיב המרבה במחיר."

"יש לי חזקה של עשרות שנים" - שב וטען המוחזק. "ומעתה החזקה עוברת אלי" - החרה אחריו בן שיחו.

יכול היה הויכוח להתמשך עד אין קץ, אלא שבמקום נוכח הגאון רבי ישראל יעקב פישר זצ"ל, ראב"ד ירושלים ורבה של שכונת זכרון משה, וכפוסק בעל שיעור קומה הוא הכריע את הויכוח באחת; צודק המרבה במחיר! אך למען השלום עליו לפנות למוחזק ולבקש הימנו שיוותר על חזקתו.

"כיצד אוכל לוותר על סגולה כה נודעת לאריכות ימים" - התמרמר האיש. "הריני לברכך מכל לבי שתזכה לחיים טובים וארוכים גם בלי הסגולה הזו - ענה לו הרב פישר ואף חזר על כך מספר פעמים.

יכול היה הסיפור להסתיים כאן, אלא שלמרבה הצער באותה שנה נפטר בעל החזקה בקיצור ימים רח"ל.

בעת שבא הרב פישר לנחם לא יכלו בני המשפחה להסתיר ממנו את כאבם ואת תחושתם כי שמא אילו לא היה נחפז המנוח לוותר...

הרב פישר שהרגיש בכך בתבונתו, פנה אליהם ואמר; דעו לכם כי ברכתי היתה אמורה להתקיים במלואה אך מה אעשה ואיש לא טרח לענות אמן אחריה כולל המתברך עצמו...

באותו מעמד הרגשתי בכך - הוסיף הרב, ולכן חזרתי מספר פעמים על הברכה בתקווה שאי מי יענה אמן אחריה, אך לצערי לא שמעתי שמישהו עשה זאת, וברכה שלא ענו אחריה אמן - בודאי אינה ברכה מושלמת, ואם כן גם כוחה להשפיע מוגבל, סיים הרב פישר את דבריו הנוקבים.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

המות הזה אפילו נותנין לו כל בני העולם כלו אין דרכו לשבוע - אף כל המשכים ומעריב על היין, אין דרכו לשבוע, ועליו הוא אומר (משלי ג) "מארת ה' בבית רשע ונוה צדיקים יברך". ומאי "ויאסוף אליו כל הגוים ויקבוץ אליו כל העמים", אלא לא כל הגוים ממש ולא כל העמים ממש, אלא מתוך שהוא אוכל ושותה נותן עיניו על כל העבירות שעכו"ם עושים אותן ועושה גם הוא אותן, לכך נאמר ויאסוף אליו כל הגוים וגו'. וכי מה כתיב בענין של אחריו "הלא אלה כולם עליו, משל ישאו ומליצה וגו' ויאמר הוי המרבה לא לו עד מתי ומכביד עליו עבטי" (חבקוק שם). מאי ומכביד עליו עבטיט, אלא לא עוד אלא שהוא יושב וסותר כל מעשה ידיו של הקב"ה מיום שנברא העולם עד אותה שעה, לכך נאמר למי אוי למי אבוי וגו'.

מן העולם הזה והעולם הבא, ועליו הוא אומר (חבקוק ב) "ואף כי היין בוגד גבר יהיר ולא ינוה אשר הרחיב כשאל נפשו" וגו'. ואין יהיר אלא לשון זריזות ומהירות, שנאמר (משלי כ"ב) "חזית איש מהיר במלאכתו" וגו'.

מכאן אמרו פועל שקיבל מלאכתו של בעה"ב, חובה עליו לעשותה כמו שהוא חפץ בעל הבית, ואם אינו עושה רצונו וחפצו של בעל הבית עליו הכתוב אומר "ארור עושה מלאכת ה' רמיה". לכך נאמר "גבר יהיר ולא ינוה".

ומאי אשר הרחיב כשאל נפשו, אלא מתוך שהוא אוכל ושותה והרחיב נפשו כשאל, נוח וטוב שלא היה נברא בעולם. לכך יעשה אדם הטוב בעיני הקב"ה. ומאי והוא כמות ולא ישבע, אלא מה מלאך

ברוך המקום ברוך הוא, שנתן את התורה לישראל שילמדו ממנה דרך ארץ כדי שלא ירבו עוונותיהם של ישראל, שכל העובר על מה שכתוב בתורה - עוקר את עצמו מן העוה"ז ומן העוה"ב ועליו הוא אומר "למי אוי למי אבוי" וגו' (משלי כ"ב).

דבר אחר, למי אוי למי אבוי - מכאן אמרו כל המשכים ומעריב ומאחר על היין, סימן רע לו והוא בידו עוקר את עצמו

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

ר' מסעוד לוי הי"ו, מחסידי ומנאמניו של כ"ק רבי חיים זיע"א, התפרנס למחייתו כצורך כסף. ככל שהזקין ניטל ממנו מאור עיניו, עד שהפך לעיוור ממש. עשר שנים היה ר' מסעוד שרוי בעיוורון. טובי הרופאים שבהם דרש לא השיבו לו את מאור עיניו.

ככל שחלפו השנים כל מחשבותיו ורעיונותיו של ר' מסעוד היו נתונות במחשבה כיצד להחזיר אליו את מאור עיניו. עד שגמלה החלטה בלבו, ללכת לקברו של הצדיק רבי חיים זיע"א ושם לבקש שמאור עיניו יחזור אליו.

הוא ביקש איפוא את בנו שיוביל אותו לקברו של הצדיק. בנו אכן הלך עמו אל הקבר, אולם מסיבות בלתי ידועות ברח הבן מחלקת הקבר והותיר את אביו לבדו.

ר' מסעוד שהיה סגי נהור, הרגיש בדבר והחל לבכות; מי יוליך אותי? מי יקח אותי מכאן?

לפתע נפלה עליו תרדמה, ובחלומו הוא רואה למולו שני אנשים גדולים האומרים לו בקול רם: למה זה תבכה?

ר' מסעוד עונה להם: אני עיוור ובני ברח ממני.

האנשים שעמדו למולו בחלום ענו לו: נמתין עד שיבוא המלך הגדול, רבי חיים פינטו, והוא יאמר לנו מה לעשות, שכן אסור להשאר כאן לבד. (וכידוע שהצדיקים נקראים מלכים).

לפתע ראה ר' מסעוד את כ"ק רבי חיים זיע"א מגיע למולו. כ"ק רבי חיים זיע"א העביר מיד את ידיו על שתי עיניו, ור' מסעוד החל שוב לראות כאחד האדם, לאחר עשר שנות עיוורון!

בהתפעלות גמורה קם ר' מסעוד משנתו, כשאינו מאמין למראה עיניו. הוא החל להסתובב בשטח בית העלמין כשכולו מלא הרהורים על כוחם של הצדיקים ומעשי הניסים שהם פועלים.

לבנתיים חזר הבן לבית העלמין, וכאשר ראה את אביו קרא לו: אבא! תיזהר שלא תיפול.

ואביו משיב לו בשמחה: המלך הגדול רבי חיים זיע"א הגיע לכאן וריפא אותי. אני רואה כבר טוב...

לפי גירסא שונה, אמר ר' מסעוד פרקי תהילים ליד הקבר במשך זמן רב עד שמאור עיניו חזר אליו בזכות הצדיק. כשחזר לעיר השתוממו כל בני העיר לנוכח גודל הנס שה' עשה לו, בזכות הצדיק, להחזיר את מאור עיניו לאחר עשר שנות עיוורון.

מאז ואילך, החליט ר' מסעוד לבוא אל הקבר של כ"ק רבי חיים זיע"א במועדים קבועים, ולומר שם פרקי תהילים, כפי שעשה בעת שהיה בצרה. כך עשה עד יומו האחרון.